Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deseti razširjeni senat)

z dne 16. oktobra 2024*

„Javni uslužbenci – Uradniki – Povrnitev škode, nastale Uniji – Izterjava terjatve s pobotom – Zastaralni rok – Pravo, ki se uporabi – Člen 98(2), drugi pododstavek, Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 – Pojem ‚običajne razmere' – Predhodna formalna odločba, s katero je bila ugotovljena terjatev, zoper katero je bila vložena tožba"

V zadevi T-494/23,

HG, ki ga zastopa L. Levi, odvetnica,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata T. Bohr in L. Hohenecker, agenta,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (deseti razširjeni senat),

v sestavi O. Porchia, predsednica, M. Jaeger, L. Madise (poročevalec), P. Nihoul in S. Verschuur, sodniki,

sodni tajnik: V. Di Bucci,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi tega, da stranki v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka nista vložili predloga, naj se opravi obravnava, in odločitve v skladu s členom 106(3) Poslovnika Splošnega sodišča, da bo odločeno brez ustnega dela postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Tožeča stranka, HG, s tožbo na podlagi člena 270 PDEU predlaga, prvič, naj se odločbe Evropske komisije z dne 10. oktobra 2022 (BUDG.C.4.001/AM/444), z dne 13. oktobra 2022 (BUDG.C.4.001/PRS/444), z dne 11. novembra 2022 (BUDG.C.4.001/AM/444_3), z dne

* Jezik postopka: francoščina.

12. decembra 2022 (BUDG.C. 4.001/AM/444_4), z dne 9. januarja 2023 (BUDG.C.4.001/AM/444_5), z dne 19. januarja 2023 (BUDG.C.4.001/PRS/444_6), z dne 9. februarja 2023 (BUDG.C.4.001/LM/444), z dne 10. marca 2023 (BUDG.C.4.001/LM/444) in z dne 11. aprila 2023 (BUDG.C.4.001/PRS/444) v zvezi s pobotom terjatev, ki se nanašajo nanjo (v nadaljevanju: „izpodbijane odločbe“), razglasijo za nične, in drugič, naj se Komisiji naloži vračilo izterjanih zneskov v višini 24.092,59 EUR, skupaj z zamudnimi obrestmi.

Dejansko stanje

2 Komisija je z odločbo z dne 10. februarja 2015 (v nadaljevanju: odločba z dne 10. februarja 2015) tožeči stranki, enemu od svojih uradnikov, naložila disciplinski ukrep in ji naložila, naj povrne škodo, ki jo je utrpela Evropska unija, v višini 108.596,35 EUR na podlagi člena 22, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi). Ta odločba, ki jo je tožeča stranka izpodbijala, je začela veljati 1. marca 2015.

3 Splošno sodišče je s sodbo z dne 15. decembra 2021, HG/Komisija (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), zlasti znižalo znesek odškodnine, ki ga je zahtevala tožeča stranka, na 80.000 EUR na dan razglasitve sodbe z obrazložitvijo, da je Komisija prispevala k nastanku škode. Pritožba, ki jo je zoper to sodbo vložila tožeča stranka, je bila zavržena zaradi očitne nepristojnosti Sodišča (sklep z dne 30. junija 2022, HG/Komisija, C-150/22 P, neobjavljen, EU:C:2022:523).

4 Tožeči stranki v času med sprejetjem odločbe z dne 10. februarja 2015 in razglasitvijo sodbe z dne 15. decembra 2021, HG/Komisija (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), ni bil poslan noben zaznamek o nastanku terjatve. Pristojni odredbodajalec Komisije je tožeči stranki poslal zaznamek o nastanku terjatve z dne 3. marca 2022 za znesek 80.000 EUR, v katerem je bil kot rok za plačilo naveden 19. april 2022. Predlog za umik tega zaznamka, ki ga je tožeča stranka podala 18. marca 2022 z obrazložitvijo, da obstaja petletni zastaralni rok, je odredbodajalec zavrnil z elektronskim sporočilom z dne 1. aprila 2022. Tožeča stranka je 30. maja 2022 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložila pritožbo zoper odločbo o izterjavi zneska 80.000 EUR. Tožeča stranka je 31. maja 2022 prejela opomin računovodstva. Sledile so izmenjave z računovodstvom, nato pa je organ za imenovanja z odločbo z dne 27. septembra 2022 pritožbo z dne 30. maja 2022 zavrgel kot nedopustno.

5 Od 10. oktobra 2022 je bilo tožeči stranki vročenih več zaporednih odločb računovodstva za pobot med dolgom, ki ga je tožeča stranka imela do Komisije, in njeno plačo ali drugimi terjatvami, ki jih je imela tožeča stranka do Komisije. Pobot z mesečno plačo je znašal 3350 EUR, pobot s stroški službenih potovanj pa je bil celoten. Tožeča stranka je zoper te odločbe vložila pritožbe, ki so bile z odločbo z dne 5. maja 2023 zavrnjene. V tej odločbi je organ za imenovanja navedel zlasti, da se petletni zastaralni rok, na katerega se tožeča stranka sklicuje na podlagi Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, spremembi uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU) št. 1304/2013, (EU) št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014 in Sklepa št. 541/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 (UL 2018, L 193, str. 1; v nadaljevanju: finančna uredba iz leta 2018), ne uporablja za obravnavani položaj, ki naj bi ga urejala Uredba (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in sveta z dne 25. oktobra 2012 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 (UL 2012,

L 298, str. 1; v nadaljevanju: finančna uredba iz leta 2012). Navedeni organ je dodal, da ob neobstoju zakonsko določenega zastaranja, ki bi se uporabljalo, ob upoštevanju okoliščin ni bilo kršeno načelo, ki določa, da mora uprava ukrepati v razumnem roku.

6 Tožeča stranka je 10. avgusta 2023 vložila to tožbo, s katero je zlasti predlagala, kot je navedeno v točki 1 zgoraj, razglasitev ničnosti izpodbijanih odločb. Ta tožba se ne nanaša na podobne poznejše odločbe.

Predlogi strank

7 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijane odločbe razglasi za nične;

– če je potrebno, razglasi ničnost odločbe z dne 5. maja 2023, s katero so bile zavrnjene pritožbe tožeče stranke;

– Komisiji naloži vračilo zneskov, izterjanih na podlagi izpodbijanih odločb, torej znesek 24.092,59 EUR, ki ga je treba povečati za zamudne obresti, izračunani po obrestni meri Evropske centralne banke (ECB), povečani za 2 točki;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

8 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Predlogi za razglasitev ničnosti

9 Tožeča stranka predlaga razglasitev ničnosti izpodbijanih odločb in po potrebi odločbe z dne 5. maja 2023 o zavrnitvi njenih pritožb. V skladu z ustaljeno sodno prakso Splošno sodišče na podlagi predlogov za razglasitev ničnosti, ki so formalno vloženi zoper odločbo o zavrnitvi pritožbe na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov, odloča o aktu, zoper katerega je vložena pritožba, kadar navedeni predlogi nimajo samostojne vsebine (glej sodbo z dne 16. januarja 2018, SE/Svet, T-231/17, neobjavljena, EU:T:2018:3, točka 21 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 17. januarja 1989, Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, točka 8).

10 V obravnavani zadevi predlogi za razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi pritožbe nimajo samostojne vsebine v smislu, da so bile s to odločbo potrjene izpodbijane odločbe, da položaj tožeče stranke ni bil ponovno preučen glede na nove pravne ali dejanske elemente ter da ta odločba ne spreminja in ne dopolnjuje izpodbijanih odločb. Posledično je treba predloge za razglasitev ničnosti, ki jih je vložila tožeča stranka, razumeti tako, da so uperjeni zoper izpodbijane odločbe (glej v tem smislu sodbo z dne 24. aprila 2017, HF/Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, točki 71 in 72 ter navedena sodna praksa).

11 Tožeča stranka v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti navaja tri tožbene razloge. Sklicuje se na kršitev členov 98, 100, 101 in 102 finančne uredbe iz leta 2018, kršitev načela spoštovanja razumnega roka ter kršitev načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja.

Tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo členov 98, 100, 101 in 102 finančne uredbe iz leta 2018

12 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je terjatev zastarala na podlagi člena 98(2), drugi pododstavek, finančne uredbe iz leta 2018, saj naj zaznamek o nastanku terjatve z dne 3. marca 2022 ne bi bil predložen v roku petih let, ki je predviden s to določbo, od trenutka, ko bi Komisija lahko uveljavila svojo terjatev. Iz tega naj bi izhajalo, da naj bi pristojni odredbodajalec v skladu s členom 101(2)(b) te uredbe moral opustiti izterjavo ugotovljene terjatve, ker „terjatve ni mogoče izterjati zaradi […] zamude pri pošiljanju zaznamka o nastanku terjatve na način, kot je opredeljen v členu 98(2)“.

13 Tožeča stranka meni, da iz izpodbijanih odločb izhaja, da se uporablja finančna uredba iz leta 2018, ker je v njih navedena kot pravna podlaga. Dejstvo, da je navedena kot pravna podlaga tudi v poznejših odločbah o pobotu, ki so bile na tožečo stranko naslovljene po odločbah, ki so predmet tega spora, naj bi potrjevalo namero Komisije, da sprejme zadevne odločbe na tej podlagi. Komisija naj v fazi pritožbenega postopka ne bi imela možnosti spremeniti pravne podlage, kot je to storila v odločbi o zavrnitvi pritožb z dne 5. maja 2023, v kateri je prvotno uporabljeno pravno podlago nadomestila s finančno uredbo iz leta 2012, ki ne določa roka za izdajo zaznamka o nastanku terjatve. Iz načela pravne varnosti naj bi izhajalo, da možnosti spremembe obrazložitve odločbe v fazi pritožbe ni mogoče razlagati tako, da dopušča tudi spremembo njene pravne podlage.

14 Tožeča stranka dodaja, da je bila terjatev Komisije določena v fiksnem znesku, zapadla in nedvoumna od sprejetja odločbe z dne 10. februarja 2015. Nedvoumnosti terjatve naj ne bi izpodbijala, zlasti ne v sporu, in takšno izpodbijanje naj niti ne bi zadržalo roka za izdajo zaznamka o nastanku terjatve. Na to, da je določena v fiksnem znesku, naj po njenem mnenju ne bi vplivalo dejstvo, da je bil znesek dolga, kot je bil določen v odločbi z dne 10. februarja 2015, zmanjšan s sodbo z dne 15. decembra 2021, HG/Komisija (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895). Posledica te sodbe naj ne bi bila nova terjatev, temveč zmanjšanje obstoječe terjatve. Nazadnje, z izpodbijanjem tožeče stranke naj ne bi bil zadržan rok za izdajo zaznamka o nastanku terjatve.

15 Komisija izpodbija uporabo finančne uredbe iz leta 2018 namesto finančne uredbe iz leta 2012, ki ne določa roka za pošiljanje zaznamka o nastanku terjatve.

16 Komisija v zvezi s tem poudarja, da bi bilo treba določiti, katera uredba se uporablja, glede na to, v katerem trenutku je postala njena terjatev nedvoumna, določena v fiksnem znesku in zapadla, torej v trenutku, ko je bila sprejeta odločba z dne 10. februarja 2015. Člen 282(2) finančne uredbe iz leta 2018 pa določa, da se je ta uredba uporabljala šele od 2. avgusta 2018. Nobena prehodna določba ni določala retroaktivne uporabe petletnega roka iz člena 98(2) te uredbe za terjatve, ki so zapadle že pred začetkom njene veljavnosti. Ta rok naj bi se tako uporabljal le za terjatve, ki so postale nedvoumne, določene v fiksnem znesku in zapadle po začetku veljavnosti finančne uredbe iz leta 2018, kar pa v primeru zadevne terjatve ni podano.

17 Nasprotna razlaga bi povzročila retroaktivno uvedbo roka za pošiljanje zaznamka o nastanku terjatve za terjatve, ki so že zapadle pred začetkom veljavnosti finančne uredbe iz leta 2018, kar bi bilo v nasprotju s pravno varnostjo in načelom dobrega poslovodenja in zaščite finančnih interesov Unije.

18 V obravnavani zadevi uporaba finančne uredbe iz leta 2018 ne bi mogla izhajati zgolj iz dejstva, da je ta uredba v izpodbijanih odločbah omenjena kot pravna podlaga, saj naj bi bila ta podlaga napačna in v odločbi o zavrnitvi pritožb z dne 5. maja 2023 ustrezno popravljena v finančno uredbo iz leta 2012. Iz predhodnega pritožbenega postopka iz člena 90(2) Kadrovskih predpisov naj bi namreč izhajalo, da ima uprava možnost spremeniti obrazložitev, na podlagi katere je sprejela izpodbijano odločbo, dokler v zvezi z njo ni vložena tožba pri sodiščih Unije. Komisija poleg tega poudarja, da poznejše odločbe o pobotu, ki so sledile izpodbijanim odločbam, niso del spora. Obrazložitve in določb, na katere se sklicujejo, naj zato ne bi bilo mogoče upoštevati.

19 Nazadnje, po mnenju Komisije petletni zastaralni rok, ki je določen v členu 81(1) finančne uredbe iz leta 2012, ni potekel ob sprejetju izpodbijanih odločb, saj je začel teči šele na datum zapadlosti v plačilo, ki je bil tožeči stranki sporočen v zaznamku o nastanku terjatve, in sicer 19. aprila 2022.

20 Člen 98(2), prvi pododstavek, finančne uredbe iz leta 2018 določa, da se „[v]saka terjatev v fiksnem znesku in zapadla, ki se potrdi kot nedvoumna, […] ugotovi z nalogom za izterjavo, s katerim odgovorni odredbodajalec naroči računovodji, naj izterja znesek“, in da „[n]alogu sledi zaznamek o nastanku terjatve, ki se pošlje dolžniku, [razen v primeru, ki v obravnavani zadevi ni upošteven]“. Člen 98(2), drugi pododstavek, finančne uredbe iz leta 2018 določa, da „[o]dredbodajalec pošlje zaznamek o nastanku terjatve takoj po ugotovitvi terjatve in najpozneje v petih letih od trenutka, ko bi lahko institucija Unije v običajnih razmerah uveljavila svojo terjatev“. V istem členu je navedeno še, da „[t]akšno obdobje ne velja, če odgovorni odredbodajalec ugotovi, da je zamudo pri ukrepanju kljub prizadevanjem institucije Unije povzročilo ravnanje dolžnika“.

21 Ugotoviti je treba, da se v skladu s členom 282(2) finančne uredbe iz leta 2018 določbe iz člena 98(2), drugi pododstavek, iste uredbe, ki določajo petletni zastaralni rok, na katerega se sklicuje tožeča stranka, uporabljajo od tistega dne, ko je začela veljati ta uredba, to je od 2. avgusta 2018. Prehodne določbe iz člena 279 iste uredbe ter retroaktivni ali različni datumi začetka uporabe nekaterih določb iz njenega člena 282(3) se namreč nanje ne nanašajo. Člen 281 finančne uredbe iz leta 2018 določa tudi, da se finančna uredba iz leta 2012 razveljavi z učinkom od 2. avgusta 2018, razen izjeme, ki v obravnavani zadevi ni upoštevna.

22 Dalje, glede načel časovne veljavnosti pravil je treba opozoriti, da se novo pravilo praviloma takoj uporablja za prihodnje učinke položaja, ki je nastal, ko je veljalo prejšnje pravilo (glej v tem smislu sodbo z dne 14. aprila 1970, Brock, 68/69, EU:C:1970:24, točka 7). Prihodnje učinke položaja, ki je nastal, ko je veljalo prejšnje pravilo, je treba razumeti tako, da se nanašajo na trenutne učinke tega položaja v trenutku, ko začne veljati novo pravilo (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2002, D'Hoop, C-224/98, EU:C:2002:432, točka 25 in navedena sodna praksa). Uporaba novega pravila za trenutne učinke položaja, ki je nastal, ko je veljalo prejšnje pravilo, ne pomeni retroaktivne uporabe novega pravila (glej v tem smislu sodbo z dne 10. julija 1986, Licata/CES, 270/84, EU:C:1986:304, točka 31).

23 V skladu z ustaljeno sodno prakso se novo pravilo tako uporablja od datuma začetka njegove uporabe, ki je določen v aktu, v katerem je vsebovano, in se praviloma ne uporablja za pravne položaje, ki so nastali in se v celoti končali med veljavnostjo starega pravila, vendar pa se uporablja za prihodnje učinke teh položajev in nove pravne položaje. Natančneje, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se postopkovna pravila uporabljajo na dan začetka njihove veljavnosti, v nasprotju z materialnopravnimi pravili, ki se običajno razlagajo tako, da se nanašajo na položaje, ki so nastali pred začetkom njihove veljavnosti, samo če iz njihovega besedila, ciljev ali

strukture jasno izhaja, da jim je treba pripisati tak učinek (glej v tem smislu sodbo z dne 26. marca 2015, Komisija/Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EU:C:2015:203, točki 32 in 33 ter navedena sodna praksa).

24 Prav tako je bilo razsojeno, da če je pravilo o zastaranju, ki se nanaša na carinski dolg, materialnopravno pravilo, ker ureja sam carinski dolg (glej v tem smislu sodbi z dne 23. februarja 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, točke od 39 do 41, in z dne 3. junija 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, točka 35), se vseeno lahko uporablja za prihodnje dogodke v položaju, v katerem zadevni dolg ni dokončno nastal, čeprav je ta dolg nastal v času, ko je veljalo prejšnje pravilo (glej v tem smislu sodbo z dne 3. junija 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, točka 38).

25 V obravnavani zadevi terjatev Unije do tožeče stranke ni dokončno nastala 2. avgusta 2018, saj je tožeča stranka to terjatev izpodbijala in je postopek s tožbo v upravnem sporu v zvezi s tem takrat še potekal, in posledično ni mogoče sprejeti, da naj bi dan pred navedenim datumom, to je približno tri leta in pol po odločbi z dne 10. februarja 2015, ob upoštevanju navedenih okoliščin Komisija dokončno izgubila pravico do izterjanja te terjatve zaradi tega, ker je prepozno uveljavila to pravico. Po eni strani namreč v finančni uredbi iz leta 2012 ni določen poseben rok za pošiljanje zaznamka o nastanku terjatve, po drugi strani pa glede na okoliščine ni bil prekoračen razumni rok, ki ga mora institucija Unije v tovrstnih položajih med izvajanjem svojih pooblastil kljub vsemu spoštovati (glej v tem smislu sodbo z dne 14. junija 2016, Marchiani/Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, točka 96 in navedena sodna praksa). Zato se člen 98(2), drugi pododstavek, finančne uredbe iz leta 2018 za zadevno terjatev uporablja.

26 Ob upoštevanju navedene ugotovitve se ni treba izreči o trditvah tožeče stranke, po katerih naj Komisija v odločbi o zavrnitvi pritožb z dne 5. maja 2023 ne bi mogla spremeniti pravne podlage izpodbijanih odločb.

27 Kljub temu tožeča stranka – drugače kot trdi – ni upravičena do zastaranja iz člena 98(2), drugi pododstavek, finančne uredbe iz leta 2018.

28 Ta določba namreč določa, da petletni zastaralni rok začne teči „od trenutka, ko bi lahko institucija Unije v običajnih razmerah uveljavila svojo terjatev“.

29 Zato je Komisija lahko pravilno menila, da so bile okoliščine obravnavane zadeve, v katerih je obstajala izpodbijana terjatev, ki jo je bilo mogoče pozneje razveljaviti ali zmanjšati – kar se je tudi potrdilo, saj jo je Splošno sodišče v sodbi z dne 15. decembra 2021, HG/Komisija (T-693/16 P-RENV-RX, EU:T:2021:895), znižalo s 108.596,35 EUR na 80.000 EUR – običajne v smislu člena 98(2), drugi pododstavek, finančne uredbe iz leta 2018 šele takrat, ko je ta sodba postala pravnomočna.

30 V zvezi s tem je treba poudariti, da je v procesnem položaju, kot je ta v obravnavani zadevi, v katerem je bilo v posebnem postopku najprej treba dokazati terjatev s formalno odločbo, ki je bila izdana pred njeno ugotovitvijo, takšna razlaga člena 98(2), drugi pododstavek, finančne uredbe iz leta 2018 v interesu dobrega upravljanja, ker je ugodna tako za interese institucij upnic kot za interese njihovih dolžnikov ali morebitnih zadevnih tretjih oseb, saj pristojnega odredbodajalca ne obvezuje, da mora dolžnikom v vseh okoliščinah odrediti izterjavo izpodbijanih terjatev v načelu ali višini, dokler ne pozna končne odločitve o teh terjatvah in brez upoštevanja prej naštetih interesov. Natančneje, ko obstaja terjatev do uradnika in uradnik to terjatev izpodbija tako v načelu kot v višini s tem, da predlaga razglasitev ničnosti ali spremembo

odločbe, s katero je bila ta terjatev ugotovljena, lahko odredbodajalec za določitev primernega trenutka za ugotovitev terjatve, odreditev njene izterjave in pošiljanje zaznamka o nastanku terjatve v skladu z dolžnostjo skrbnega ravnanja uprave do svojih uslužbencev, ki ga zavezuje ne le k upoštevanju interesa službe, temveč tudi interesa zadevnega uradnika (glej v tem smislu sodbo z dne 28. maja 1980, Kuhner/Komisija, 33/79 in 75/79, EU:C:1980:139, točka 22), zlasti upošteva velikost zadevnega zneska glede na uradnikove prihodke in svojo presojo možnosti, da bi ta znesek, še zlasti če izhaja iz uveljavljanja odgovornosti uradnika, sodišče lahko spremenilo v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti.

31 Ta razlaga je v skladu z razlago Sodišča, ki je menilo, da čeprav je institucija običajno lahko uveljavila svojo terjatev od datuma, ko je ta nedvoumna, v fiksnem znesku in zapadla, v obravnavani zadevi torej od 1. marca 2015, datuma začetka veljavnosti odločbe z dne 10. februarja 2015, je treba za presojo, ali je odredbodajalec dolžniku prepozno poslal zaznamek o nastanku terjatve, upoštevati posebne okoliščine zadeve (glej v tem smislu sodbo z dne 14. junija 2016, Marchiani/Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, točki 103 in 104). V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da je treba zlasti upoštevati pomen spora za zadevno osebo, zapletenost zadeve in različne stopnje postopka, ki jih je izvedla institucija Unije (sodba z dne 14. junija 2016, Marchiani/Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, točka 99).

32 Navedena razlaga je v skladu tudi z voljo zakonodajalca Unije, ki je želel uvesti določbe člena 98(2), drugi pododstavek, finančne uredbe iz leta 2018 zlasti zato, da bi upošteval sodno prakso iz točke 31 zgoraj, kot izhaja tudi iz točke 8 obrazložitvenega memoranduma k predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun unije, in spremembi Uredbe (ES) št. 2021/2002, Uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU) št. 1304/2013, (EU) št. 1305/2013, (EU) št. 1306/2013, (EU) št. 1307/2013, (EU) št. 1308/2013, (EU) št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014, (EU) št. 652/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ter Sklepa št. 541/2014/EU Evropskega parlamenta in Sveta (COM/2016/0605 final – 2016/0282 (COD)).

33 Glede zatrjevane kršitve členov 100 in 102 finančne uredbe iz leta 2018 tožeča stranka ni podala nobene trditve v njeno utemeljitev. Na podlagi člena 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in poslovnikov sodišč Unije, kakor se razlagajo v okviru ustaljene sodne prakse, morajo biti navedeni tožbeni razlogi in trditve v tožbi izraženi dovolj jasno in natančno, da lahko tožena stranka pripravi obrambo in sodišče odloči, ne da bi moralo zahtevati druge informacije. V nasprotnem primeru nejasen ali pomanjkljiv očitek ni dopusten (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2019, Tàpias/Svet, T-527/16, EU:T:2019:856, točki 64 in 65 ter navedena sodna praksa). Očitki v zvezi s kršitvijo členov 100 in 102 finančne uredbe iz leta 2018 torej niso dopustni.

34 Iz navedenega je razvidno, da je treba tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo členov 98, 100, 101 in 102 finančne uredbe iz leta 2018 zavreči.

Tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo razumnega roka

35 Tožeča stranka trdi, da je Komisija, če bi se uporabljala finančna uredba iz leta 2012, ki ne določa roka, v katerem mora biti poslan zaznamek o nastanku terjatve, kršila svojo obveznost spoštovanja razumnega roka in načela pravne varnosti, ki ji prepovedujeta, da bi neomejeno odlašala z izvajanjem svojih pooblastil.

36 Ugotoviti je treba, da je tožeča stranka tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo razumnega roka navedla le podredno, če bi bilo ugotovljeno, da se uporablja finančna uredba iz leta 2012. Kot pa je bilo ugotovljeno v točki 25 zgoraj, se finančna uredba iz leta 2012 ne uporablja za izpodbijane odločbe.

37 Tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo razumnega roka je torej vsekakor treba zavrniti.

Tožbeni razlogi v zvezi s kršitvijo načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja

38 Tožeča stranka trdi, da neobstoj predhodne komunikacije služb Komisije z njo o podrobnih pravilih izterjave terjatve pred sprejetjem izpodbijanih odločb pomeni kršitev načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja. Zlasti naj bi bila nezadostno seznanjena z razlogi, ki so privedli do izvedbe pobotov terjatev, s časovnim razporedom vračil ali z možnostjo izdelave novega načrta obročnega odplačevanja svojega dolga. Tožeča stranka je tudi presenečena, da je Komisija nazadnje želela izterjati svojo terjatev v dveh letih, potem ko je šest let čakala, preden jo je uveljavljala.

39 Komisija trdi, da je pri izbiri podrobnih pravil izterjave z razumnim pobotom v približno dveh letih ob upoštevanju osebnih prejemkov zadevne osebe upoštevala tako upoštevne določbe kot interese tožeče stranke. Poleg tega naj tožeča stranka ne bi pokazala posebnega zanimanja za prilagojeno obročno odplačevanje dolga. Če bi to storila, bi bila Komisija pripravljena prilagoditi načrt obročnega odplačevanja.

40 Ugotoviti je treba, da je bila v elektronskem sporočilu odredbodajalca z dne 1. aprila 2022, s katerim je bil zavrnjen predlog za umik zaznamka o nastanku terjatve z dne 3. marca (glej točko 4 zgoraj), ki ga je predložila tožeča stranka sama, tožeča stranka pozvana, naj vzpostavi stik s službami Komisije glede podrobnih pravil vračila svojega dolga. Iz spisa ni razvidno, da bi tožeča stranka to storila ali da bi samoiniciativno začela odplačevati ta dolg, niti pred datumom zapadlosti v plačilo, ki je bil naveden v tem zaznamku o nastanku terjatve, to je 19. april 2022, niti pozneje. V teh okoliščinah računovodstvo Komisije, ki je uporabilo pobot s plačo tožeče stranke ali s povračili stroškov na način, h kateremu ga zavezuje člen 102(1) finančne uredbe iz leta 2018, in ki je po uradni dolžnosti uporabilo načrt obročnega odplačevanja v približno dveh letih, s katerim je tožeči stranki pustilo na razpolago primeren prihodek ob upoštevanju višine njenih osebnih prejemkov, s sprejetjem izpodbijanih odločb ni kršilo niti načela dobrega upravljanja niti dolžnosti skrbnega ravnanja institucij do svojih uradnikov.

41 Tožbene razloge v zvezi s kršitvijo načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja je torej treba zavrniti. Zato je treba zavrniti predloge za razglasitev ničnosti.

Predlog za vračilo

42 Tožeča stranka trdi, da je zaradi izpodbijanih odločb utrpela premoženjsko škodo, ki je enaka skupnemu znesku odbitkov, ki so jo doleteli, in sicer v višini 24.092,59 EUR. Predlaga plačilo tega zneska, povečanega za zamudne obresti, zaračunane od datuma vsake od izpodbijanih odločb in izračunane na način, ki ga je navedla v svojih predlogih.

43 Komisija oporeka nezakonitosti izpodbijanih odločb in torej kakršni koli škodi.

44 Ker so bili tožbeni razlogi za razglasitev ničnosti izpodbijanih odločb zavrnjeni, je očitno, da predlogu, naj se Komisiji naloži vračilo izterjanih zneskov, nikakor ni mogoče ugoditi, ne da bi bilo treba preučiti dopustnost takšnega predloga. Zato je treba predlog za vračilo in posledično tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

45 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Tožeča stranka s predlogi ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deseti razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. HG se naloži plačilo stroškov.

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 16. oktobra 2024.

Podpisi